

Marek si totiž koupil u nás ve vsi barák, kterej předělává podle svejch představ. Má u toho velkou zahradu a na ní hned několik ovocnejch stromů. Nějaký třešně, švestky a taky pár jabloní. Dobytek nemá žádněj. Teda až letos si pořídili společně s klukama ovce, a než bude moct uspořádat grilovačku, kde se ovce budou dělat na rožni, můžou mu to tam zatím aspoň spásat.

Myslela jsem si, že u toho sečení budu jen klasicky asistovat, je to velká plocha. Ovšem když jsme k Markovi dojeli, táta vyndal rotačku z auta a začal mi to hned obsíkat kolem plotu, abych se s tím prej tak nerval, když je to po kopečku. Jen co vysekal pro mě ty nejtěžší místa, zbytek už přenechal na mně. Co jsem tak mohla dělat, hned jsem se toho chopila a začala jsem si jezdit sem a tam.

Doma na dvoře seču trávník taky já, ale klasickou sekačkou. Není tak těžká jako tahle. Táta pak akorát rotačkou poseče zahradu, když se dělají ty sena. Na louku jezdí děda posít s traktorem a pak to obracákem otáčí. Ještě mi táta při každým mým sečení musí nastartovat strunu, protože mi to samotný nikdy nejde. Nasadím si ochranný brejle a obseču si všechny hrany obrubníku. Vypadám u toho jako blbec, ale vždycky jsem pak za ty brejle nakonec ráda, protože všude lítaj malý kamínky od těch obrubáků.

Táta s Markem si tehda otevřeli pivo a u toho se na mě koukali, jak jen mi to jde. Bábi to se mnou potom v dalším tejdnu po odpolednách jezdila hraběma otáčet. Když jsem byla třeba dopoledne v práci, samozřejmě že to nevydržela a na kole tam vyrazila klidně i sama. Od našeho baráku je to sice jen kousek, ale stejně jsem jí říkala, aby na mě radši počkala. Jenže to by bábi nevydržela, pořád musí něco dělat.

S dědem jsme to suchý seno potom odvezli traktorem dom a táta ho pak naházel do stodole na patro. Když už tam nahoře byl, sundal rovnou ten modrej sud na švestky. Pomalu to pak začne padat, tak děda říkal, aby to bylo připravený. S tátou se musíme smát, jak si děda trochu stěžuje, že ten táta dává všechno na patro, ale on zas říká, že je to aspoň uklizený, když se to celej rok na nic nepoužívá, a hlavně to nikde nepřekáží.

Jelikož byl Marek přes tejdnu v práci, psal mi zprávu, abysme si taky natrhaly nějaký třešně, že je toho tam hodně. Byla by prej škoda, aby to sezobali ptáci a nic by z toho zase nebylo. On sám na to moc není. K večeru jsme si tak s bábi zavařily ještě několik sklenic a pár třešní si rovnou nechala v misce na buchtu. Našla si zase nějakou novou recept na třešňovej koláč s drobenkou, tak že ho aspoň může hned vyzkoušet.

Třešně nám vlani na zahradě sežrali ptáci dřív, než stihly vůbec dozrát. Letos to nebylo o nic lepší, ale naštěstí jich máme ve sklepě zavařenejch dost a na chuť nám zase nechali sousedi, prej abysme si klidně natrhali, že to sami nestíhají jest. Každěj rok ty třešně mají strašně velký a krásný. Pokud nám sousedi řeknou, bábi je pak ráda, že to může zpracovat aspoň do bucht, když my je máme letos zase tak mizerný.

Máme s nima dobrý vztahy. Celej život si vidíme do dvora, proto se každěj den pozdravíme a prohodíme pár slov. Mají už tři vnoučata, tak je u nich taky veselo. Bábi třeba volá na sousedku, aby jí řekla, co si zase pořídila. Většinou jí ty novy šaty stejně donese ukázat. Když si bábi koupí něco na sebe, pověsí si to nejdřív na ramínku v kuchyni na dveře, aby to všem, kdo se staví na besedu, mohla hned ukázat. Taky se spolu se sousedkou dají do řeči,